

Sygn. akt I PZ 9/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)
SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)
SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E.. Spółki z o.o. z siedzibą w C.
przeciwko W. D.

o odszkodowanie z tytułu naruszenia zakazu konkurencji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 maja 2014 r.,
zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 21 czerwca 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. odrzucił zażalenie W. D. na postanowienie tego Sądu z dnia 28 maja 2013 r. odrzucające zażalenie W. D. na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 kwietnia 2013 r., którym Sąd Okręgowy odrzucił skargę W. D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 8 grudnia 2009 r., wydanym w sprawie z powództwa E. Spółki z o.o. przeciwko W. D. o odszkodowanie z tytułu naruszenia zakazu konkurencji.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia z 21 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy przedstawił, że przyczyną odrzucenia zażalenia – na postanowienie

Sądu Okręgowego z dnia 28 maja 2013 r. – było wniesienie go do Sądu Najwyższego osobiście przez skarżącego W. D. Zażalenie sporządzone i podpisane przez pozwanego osobiście – z naruszeniem przepisu art. 87¹ § 1 k.p.c. – podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 21 czerwca 2013 r. W. D. zarzucił: - naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i odstąpienie od wezwania W. D. do uzupełnienia braku formalnego przez złożenie zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego podpisanego przez radcę prawnego bądź adwokata. W ocenie żalącego się w przypadku stwierdzenia takiego braku skarżący działający bez profesjonalnego pełnomocnika powinien zostać wezwany do uzupełnienia braków formalnych zażalenia w terminie 7-dniowym; - błąd w ustaleniach faktycznych i nie wszechstronne wyjaśnienie okoliczności mające znaczenie dla właściwego rozstrzygnięcia, przez błędne przyjęcie, że Sąd nie ma możliwości przekazania sprawy według właściwości w sprawie w sytuacji, kiedy treść zarządzenia i jego wymiar praktyczny dla W. D. uniemożliwia skuteczne odwołanie się od treści postanowienia, a co więcej – W. D. został pozbawiony możliwości skutecznej obrony swoich interesów i została zachwiana równość stron w procesie – przez nieuzasadnioną odmowę sporządzenia pisemnego stanowiska, jakie zaprezentował Sąd.

Żalący się wniósł o: „uwzględnienie niniejszego zażalenia przez Sąd i wezwanie skarżącego do uzupełnienia braku złożonego zażalenia od postanowienia Sądu Okręgowego w P. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27.05.2013 roku w sprawie o sygnaturze akt VI Pa .../12, w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania przez złożenie podpisu pod tymże przez profesjonalnego pełnomocnika”, ewentualnie: o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu zażalenia wskazano, że w sytuacji, gdy Sąd stwierdzi, że pismo zostało dotknięte brakami formalnymi powinien wezwać skarżącego do uzupełnienia braków formalnych złożonego pisma. W przedmiotowej sprawie, Sąd powinien, w ocenie skarżącego wezwać do złożenia pisma procesowego podpisanego przez profesjonalnego pełnomocnika, które to pismo – jako złożone w

terminie – jest zdaniem skarżącego zasadne i powinno zostać rozpoznane już choćby z obowiązku zachowania czystości procesu i ochrony osób niesłusznie dotkniętych nieuzasadnionym roszczeniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje – co do zasady – wszelkie postępowania, które należą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy także zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlegało zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej. Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, Lex nr 1408689).

Podkreślić trzeba, że żalący się został pouczone przez Sąd Okręgowy o możliwości zaskarżenia przedmiotowego postanowienia Sądu Okręgowego zażaleniem do Sądu Najwyższego oraz o tym, że zażalenie powinno być wniesione przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym (pouczenie zawarte w doręczeniu żalącemu się postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 czerwca 2013 r., k. 189 akt sądowych). Pomimo tego pouczenia skarżący swoje zażalenie wniósł osobiście. Trafne jest stanowisko zaskarżonego postanowienia, że zażalenie do Sądu Najwyższego sporządzone i podpisane przez żalącego się osobiście – z naruszeniem przepisu art. 87¹ § 1 k.p.c. – podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Z powyższych względów – uznając bezzasadność rozpatrywanego zażalenia – Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.